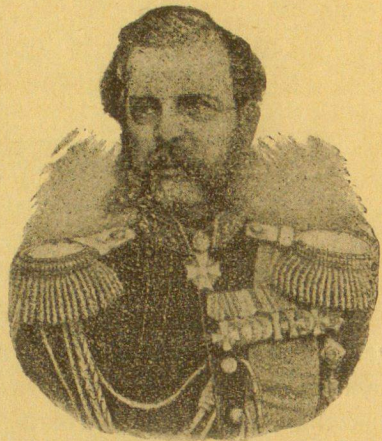

Блаженнопочившия руски императоръ **Александръ Николаевичъ II**, който е наслѣдилъ престола презъ м. Февруарий 1855 год., когато Руссия водеше така нарѣчената „Римска война“ съ Турция, къмъ която бѣхж присъединени: Англия, Франция, Австрия и Сардиния, императора съумѣ да прекрати тѣзи война, а като е избѣгвалъ всяки пътъ по възможности войната, и въ този послѣдния случай, той употреби всички средства за избѣгването ѝ, нѣ не сполучи, защото, между държавнитѣ мъже на християнска Европа, не намѣри истински доброжелатели на угнѣтенитѣ християнски народи — оставени на турския произволъ.

Н. И. Вел. Александръ Николаевичъ.

По настояването на Руссия, министритѣ на великитѣ сили, издадохж презъ м. Май 1876 г. окръжно подъ названиее „Берлинскій меморандумъ“, въ който се казваше, че, ако Портата не изпълни задължението си, за умиротворение работитѣ на Истокъ, силитѣ ще дѣйствуватъ по свое усмотрѣние. Англия, обаче, освенъ че не подписа този меморандумъ, нѣ по исканието на посланика си въ Цариградъ Съръ Хенри Елиота, испрати и флота въ Дарданелитѣ.

Английското правителство наедно съ туркофилската си партия, сега повечь отъ други пакъ развиваше своята дѣятелность въ защита на Турция. Открититѣ турски звѣрства и обнародвани въ английския в. „Дейли-Нюзъ“, които развълноваха цѣль английски народъ, особно за продаванието момчета и момичета, правителството веднага почна да опровергава; самъ Виконсвилдъ казалъ, че тѣзи слухове били съвършенно невѣрни и не било възможно турцитѣ да продаватъ християнски дѣца; още, правителството застава и консулитѣ си въ Турция да испрататъ лъжливи рапорти по звѣрствата. Между народа и правителството силна борба се заведе. Дѣйсвията на правителството се осяждали и въ парламента отъ Гладстона, Фостера, Маркизь Хартингтона, Лордъ Грамвила и други високостоящи личности.